

Cartea lui Daniel - Numărul Nouăzeci

Elucidarea Necurmatului: O examinare istorică a controverselor și contradicțiilor

Jeff Pippenger

2024-02-23

Dacă ați privit cu atenție ultimul pasaj din articolul precedent, atunci v-ați aplecat asupra sursei originale a pasajului, care se află în cartea *Early Writings*, pe care A. G. Daniells susține că a luat-o cu sine la interviul cu Sora White din 1910, cu privire la „the daily”. Cei care lucrau să consacre „minciuna” că „the daily” reprezintă slujirea lui Hristos în sanctuar trebuiau să submineze susținerea directă și clară, din partea Sorei White, a vederii corecte care fusese dată celor ce au proclamat strigarea orei judecății. „Minciuna” pe care au inventat-o era că singurul avertisment la care Sora White se referea în mod specific era avertismentul privind stabilirea timpului. Aceasta este ceea ce Arthur White caută să stabilească în biografia sa, și tot aceasta încercau să dovedească, prin interviul inventat, tatăl său (fiul lui Ellen White) și Daniells.

După cum s-a menționat deja, nu există nicio consemnare a vreunui interviu între Sora White și Daniells pe tema „necurmatului”. Pretinsul interviu a fost propus în 1931. Dacă Sora White ar fi susținut, într-un interviu în 1910, interpretarea căzută a lui Daniells privind „necurmatul”, de ce ar fi păstrat el, pe care Sora White l-a identificat drept zelos în a-și promova interpretarea, tăcerea cu privire la aprobarea ei vreme de douăzeci și unu de ani? Nu a fost un interviu, a fost o invenție.

Născocirea interviului a urmărit să prezinte declarația ei despre „the daily” într-un context care o făcea să pară doar un element incidental al avertizării ei împotriva stabilirii timpului, iar Arthur White și-a lăsat amprente pe minciună prin felul în care a prezentat-o în relatarea istorică din 1931. Ca creștin, ar fi trebuit pur și simplu să consemneze istoria și să lase revizionismul istoric în afara ecuației. Am încheiat ultimul articol cu pasajul din 1850, din care derivă pasajul din *Early Writings*. Declarația a apărut pentru prima dată în 1850, în *Review*, iar apoi din nou în cartea *Experience and Views*. A treia oară apare în cartea *Early Writings*, însă în evoluția ei până la includerea în *Early Writings* au intervenit anumite schimbări. Totuși, nu am spune că multe dintre scrierile Spiritului Profeției au fost schimbate, așa cum susțin unii în efortul lor de a-i discredită lucrarea.

Domnul mi-a arătat că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Sa și că nicio parte a ei nu trebuia modificată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni să nu o poată vedea, până când Și-a luat mâna.

Atunci am văzut, cu privire la „Necurmatul”, că termenul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia celor care au proclamat strigătul orei judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „Necurmatului”; dar de la 1844 încoace, în mijlocul confuziei, au fost îmbrățișate alte vederi, iar întunericul și confuzia au urmat. *Review and Herald*, 1 noiembrie 1850.

Acest pasaj a apărut inițial în publicația intitulată The Present Truth din 1849, dar a fost tipărit în Review and Herald în noiembrie 1850. În manuscrisul original, sora White afirmă în mod direct că așterne în scris mai multe lucruri pe care Domnul i le arătase recent, iar, pe măsură ce citiți întregul articol, veți vedea că sunt abordate multe subiecte. I-au fost arătate aproximativ douăzeci de subiecte diferite. Ideea este că, în articolul original, subiectul „the daily” și subiectul „time setting” au fost două revelații distincte ale lucrurilor care i-au fost arătate.

În manuscrisul original, ele apăreau în paragrafe distincte. Când pasajul a fost retipărit în Experience and Views, editorii au îmbinat paragraful în care Sora White susține viziunea pionierilor cu privire la „the daily” cu paragraful următor, care avertizează împotriva stabilirii timpului. Pe măsură ce citiți originalul, luați aminte că asupra unor subiecte se pune accent prin Majusculare. În paragraful în care ea susține viziunea pionierilor cu privire la „the daily”, ea scrie cu majusculă cuvântul Daily, iar în următorul paragraf scrie cu majusculă cuvântul Time, marcând astfel o distincție directă între cele două subiecte care i-au fost arătate.

Iubiți frați și surori,

Doresc să vă ofer o scurtă schiță a ceea ce Domnul mi-a arătat de curând într-o viziune. Mi s-a arătat frumusețea lui Isus și dragostea pe care îngerii o au unii față de alții. A zis îngerul: „Nu puteți contempla dragostea lor? — urmați-o.” Tot așa poporul lui Dumnezeu trebuie să se iubească unii pe alții. Mai bine să cadă vina asupra ta decât asupra unui frate. Am văzut că, de către unii, mesajul «Vindeți ce aveți și dați milostenie» nu fusese dat în lumina sa limpede; că adevăratul scop al cuvintelor Mântuitorului nostru nu fusese prezentat clar. Am văzut că scopul vânzării nu era acela de a da celor care sunt în stare să muncească și să se întrețină, ci de a răspândi adevărul. Este un păcat să-i susții și să-i îngădui, în trândăvie, pe cei care sunt în stare să muncească. Unii au fost zeloși să frecventeze toate adunările; nu pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, ci pentru «pâinile și peștii». Pentru astfel de persoane ar fi fost cu mult mai bine să fie acasă, lucrând cu mâinile lor, «lucrul cel bun», pentru a acoperi nevoile familiilor lor și pentru a avea ceva de dat spre susținerea prețioasei cauze a adevărului prezent.

Unii, am văzut, au greșit rugându-se pentru ca bolnavii să fie vindecați în fața necredincioșilor. Dacă cineva dintre noi este bolnav și cheamă pe prezbiterii bisericii să se roage pentru el, potrivit cu Iacov 5:14, 15, ar trebui să urmăm exemplul lui Isus. El i-a scos afară din încăpere pe necredincioși, apoi i-a vindecat pe bolnavi; de aceea ar trebui să căutăm să fim despărțiți de necredința celor care nu au credință, când ne rugăm pentru bolnavii dintre noi.

Atunci mi s-a arătat vremea când Isus i-a luat pe ucenicii Săi deoparte, singuri, într-o odaie de sus, și mai întâi le-a spălat picioarele, iar apoi le-a dat să mănânce din pâinea frântă, spre a reprezenta trupul Său frânt, și să bea din sucule viței de vie, spre a reprezenta sângele Său vărsat. Am văzut că toți ar trebui să procedeze cu înțelegere și să urmeze pilda lui Isus în aceste lucruri și, când iau parte la aceste rânduieli, să fie pe cât se poate de separați de necredincioși.

Atunci mi s-a arătat că cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate, după ce Isus va părăsi Sanctuarul. A zis îngerul: Mânia lui Dumnezeu și a Mielului este aceea care pricinuieste nimicirea sau moartea celor nelegiuți. La glasul lui Dumnezeu, sfinții vor fi puternici și înfricoșători ca o oaste cu steaguri; dar atunci nu vor executa judecata scrisă. Executarea

judecății va avea loc la încheierea celor 1000 de ani.

După ce sfinții sunt schimbați în nemurire, și sunt răpiți împreună, și primesc harpele, cununile lor, etc., și intră în Cetatea Sfântă, Isus și sfinții se așază la judecată. Cărțile sunt deschise, cartea vieții și cartea morții; cartea vieții conține faptele bune ale sfinților, iar cartea morții conține faptele rele ale celor răi. Aceste cărți au fost comparate cu Cartea de legi, Biblia, și potrivit acesteia s-a făcut judecata. Sfinții, în unison cu Isus, își dau sentința asupra morților nelegiuți. Iată! a zis îngerul, sfinții stau la judecată, în unison cu Isus, și măsoară fiecare dintre cei răi, potrivit faptelor făcute în trup, și se trece lângă numele lor ceea ce au să primească la executarea judecății. Aceasta, am văzut, era lucrarea sfinților împreună cu Isus, în Cetatea Sfântă, înainte ca ea să coboare pe pământ, de-a lungul celor 1000 de ani. Apoi, la încheierea celor 1000 de ani, Isus, îngerii și toți sfinții împreună cu El părăsesc Cetatea Sfântă, iar pe când El coboară pe pământ împreună cu ei, morții nelegiuți sunt înviați, și atunci chiar oamenii care „L-au străpuns”, fiind înviați, Îl vor vedea de departe, în toată slava Sa, îngerii și sfinții împreună cu El, și se vor jeli din pricina Lui. Vor vedea urmele cuielor în mâinile Lui și în picioarele Lui, și locul unde au înfipt sulița în coasta Lui. Urmele cuielor și ale suliței vor fi atunci slava Lui. Este la încheierea celor 1000 de ani când Isus stă pe Muntele Măslinilor, iar Muntele se despică și devine o câmpie măreață, iar cei care fug atunci sunt cei răi, care tocmai au fost înviați. Atunci Cetatea Sfântă coboară și se așază pe câmpie.

Apoi Satana îi umple pe cei răi, care au fost înviați, cu duhul său. Îi măgulește, spunându-le că oastea din Cetate este mică, iar oastea lui este mare, și că îi pot birui pe sfinți și pot cucerii Cetatea. În timp ce Satana își aduna oastea, sfinții se aflau în Cetate, privind frumusețea și slava Paradisului lui Dumnezeu. Isus era în fruntea lor, conducându-i. Deodată, Mântuitorul preaiubit a dispărut din mijlocul nostru; dar curând l-am auzit glasul minunat, zicând: "Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii." Ne-am strâns în jurul lui Isus și, chiar când a închis porțile Cetății, blestemul a fost rostit asupra celor răi. Porțile au fost închise. Atunci sfinții și-au folosit aripile și s-au înălțat până pe vârful zidului Cetății. Isus era și El cu ei; coroana Lui se arăta strălucitoare și glorioasă. Era o coroană înăuntrul altei coroane, șapte la număr. Coroanele sfinților erau din cel mai curat aur, împodobite cu stele. Fețele lor străluceau de slavă, căci erau în chipul întocmai al lui Isus; iar pe măsură ce se ridicau și se mișcau cu toții spre vârful zidului Cetății, m-a răpit priveliștea.

Atunci cei răi au văzut ce pierduseră; și un foc a fost suflat de la Dumnezeu asupra lor și i-a mistuit. Aceasta a fost Executarea Judecății. Atunci cei răi au primit după cum sfinții, în unire cu Isus, le măsuraseră în timpul celor 1000 de ani. Același foc de la Dumnezeu, care i-a mistuit pe cei răi, a purificat întregul pământ. Munții sfârâmați și colțuroși s-au topit de la o căldură înfocată, la fel și atmosfera, și toată miriștea a fost mistuită. Atunci moștenirea noastră s-a deschis înaintea noastră, glorioasă și frumoasă, și am moștenit întregul pământ făcut nou. Toți am strigat cu glas tare: Slavă, Aleluia.

Am văzut, de asemenea, că păstorii ar trebui să se consulte cu aceia în care au motive întemeiate să aibă încredere, cu aceia care au fost în toate soliile și sunt statornici în întregul adevăr prezent, înainte de a susține vreun nou punct important, pe care ar putea crede că Biblia îl susține. Atunci păstorii vor fi desăvârșiți uniți, iar unirea păstorilor va fi simțită de biserică.

Un astfel de demers, am văzut, ar preveni dezbinări nefericite și atunci nu ar exista pericolul ca scumpa turmă să fie dezbinată, iar oile risipite, fără păstor.

La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Își întinsese mâna a doua oară pentru a recupera rămășița poporului Său și că eforturile trebuie să fie dublate în acest timp al adunării. În timpul împrăstierii, Israel a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în timpul adunării, Dumnezeu va vindeca poporul Său și îi va lega rănilile. În timpul împrăstierii, eforturile făcute pentru răspândirea adevărului au avut prea puțin efect, au înfăptuit puțin sau nimic; dar în timpul adunării, când Dumnezeu Și-a întins mâna să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul vor avea efectul urmărit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de râvnă în lucrare. Am văzut că este o rușine ca cineva să se refere la timpul împrăstierii pentru a lua de acolo exemple după care să ne călăuzim acum, în timpul adunării; căci dacă Dumnezeu nu ar face acum pentru noi mai mult decât a făcut atunci, Israel nu ar fi niciodată adunat. Este la fel de necesar ca adevărul să fie publicat într-o publicație, precum să fie predicat.

Domnul mi-a arătat că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Sa și că nicio parte a ei nu trebuia modificată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni să nu o poată vedea, până când Și-a luat mâna.

Atunci am văzut, cu privire la „Necurmatul”, că cuvântul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea dreaptă a acestuia celor care au proclamat strigătul orei judecății. Când domnea unitatea, înainte de 1844, aproape toți erau de acord asupra înțelegerii corecte a „Necurmatului”; dar, de la 1844 încoace, în mijlocul confuziei, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat.

Domnul mi-a arătat că Timpul nu a mai fost o probă începând cu 1844 și că timpul nu va mai fi niciodată o probă.

Atunci mi s-a atras atenția asupra unora care se află în marea rătăcire potrivit căreia sfinții urmează încă să meargă la Vechiul Ierusalim etc., înainte ca Domnul să vină. O astfel de concepție are menirea de a abate atenția și interesul de la lucrarea prezentă a lui Dumnezeu, sub solia îngerului al treilea; căci, dacă trebuie să mergem la Ierusalim, atunci mintea noastră se va îndrepta în mod firesc acolo, iar mijloacele noastre vor fi reținute de la alte întrebări, pentru a-i duce pe sfinți la Ierusalim. Am văzut că motivul pentru care au fost lăsați să cadă în această mare rătăcire este acela că nu și-au mărturisit și părăsit greșelile în care s-au aflat de mai mulți ani încoace. Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Pasajul începe prin afirmația: «Doresc să vă dau o prezentare succintă a ceea ce Domnul mi-a arătat de curând în viziune.» Au fost prezentate mai multe subiecte, iar ea nu a combinat paragraful care aborda „the daily” cu paragraful următor. Acest lucru a fost făcut ulterior de editori, care au plasat pasajul în Experience and Views, iar ulterior în Early Writings. În Experience and Views, editorii au omis primele opt paragrafe și au combinat paragrafele care tratau ceea ce i s-a arătat cu privire la „the daily” și la stabilirea timpului. Experience and Views a fost publicată în 1851, iar apoi Early Writings a fost publicată în 1882.

Early Writings conținea, în esență, aceleași patru paragrafe care apăruseră în Experience and Views, dar cu o excepție semnificativă. În Experience and Views, paragraful dintr-o singură propoziție care aborda stabilirea timpului a fost combinat cu paragraful precedent care trata „the daily”. Apoi a fost inclus paragraful care, în mod original, urma după paragraful referitor la stabilirea timpului. În Early Writings, un paragraf provenit dintr-un alt pasaj din Experience and Views a fost intercalat între paragraful care acum abordează atât „the daily”, cât și stabilirea timpului, paragraf care, în versiunea originală, era urmat de un paragraf care identifica motivul pentru care era greșit să se facă pelerinaje la vechiul Ierusalim.

Paragraful care a fost înlăturat de pe o altă pagină din Experience and Views și apoi a fost inserat în pasajul din Early Writings nu a făcut decât să sporească confuzia cu privire la „the daily”, care începuse încă din 1844. Paragraful nu se afla în narațiunea originală a viziunii ei, redactată de Sora White.

Domnul mi-a arătat că solia celui de-al treilea înger trebuie să înainteze și să fie proclamată copiilor risipiți ai Domnului și că nu trebuie să fie legată de timp; căci timpul nu va mai fi niciodată o încercare. Am văzut că unii căpătau un entuziasm fals, izvorât din propovăduirea timpului; că solia celui de-al treilea înger era mai puternică decât poate fi timpul. Am văzut că această solie poate sta pe propria ei temelie și că nu are nevoie de timp ca să fie întărită, și că va înainta în putere mare, își va face lucrarea și va fi scurtată în neprihănire. Experiențe și Viziuni, 48.

Paragraful de pe pagina patruzeci și opt din Experience and Views a fost inserat după paragraful din Early Writings care fusese creat prin combinarea a două paragrafe diferite și a pus accentul pe fixarea timpului, accent care nu exista în narațiunea originală.

În 1931, bătrânii care cărmuiau poporul Ierusalimului au inventat o poveste care pretindea că Daniells o intervievase pe Sora White în 1910, iar în mărturia pe care a furnizat-o, Daniells face referire la diagrama din 1843 și afirmă că, în timp ce o intervieuva pe Sora White, a indicat sanctuarul inexistent de pe diagramă. Se presupune că avea la el cartea Early Writings și, pe când o întreba ce a avut în vedere, pe baza răspunsurilor ei nu putea decât să concluzioneze că pasajul din Early Writings care susține viziunea pionierilor cu privire la „jertfa necurmată” era, de fapt, un avertisment împotriva stabilirii timpului. Douăzeci și unu de ani după interviul inventat și șaisprezece ani după moartea persoanelor presupus intervievate, Daniells așază mărturia în istoria celei de-a treia generații.

F. C. Gilbert a fost un ebraist și nu a susținut pur și simplu interpretarea corectă a „necurmatului” ca păgânism doar pentru că pionierii și Ellen White au spus că așa este. El a apărut-o întemeindu-se pe o înțelegere a textului ebraic pe care îl folosise profetul Daniel. El a fost ebraistul adventist proeminent al acelei perioade. Pe măsură ce controversa privind „necurmatul”, pe care Daniells și Prescott o promovau, continua să ia amploare, Gilbert s-a numărat printre savanții proeminenți care s-au ridicat în apărarea poziției pionierilor. El a avut o întrevedere cu Ellen White la 8 iunie 1910 și ulterior a consemnat ceea ce el și Sora White au discutat. Mărturia lui Daniells este cu totul contrară celei a lui F. C. Gilbert.

În volumul douăzeci, paginile 17-22, din Manuscript Releases, Sora White abordează poziția lui Daniells și a lui Prescott cu privire la "necurmatul". Formulările pe care le găsiți în relatarea lui F. C. Gilbert despre interviul său cu Ellen White sunt aproape identice cu ceea ce a afirmat însăși Sora White în pasajul din Manuscript Releases. Așadar, timp de mulți ani, înainte ca Manuscript Releases să fie publicate și puse în circulație, nu a existat nicio mărturie inspirată concretă care să infirme sau să susțină afirmația lui Daniells cu privire la conținutul interviului pe care el pretindea că l-a avut cu Sora White. Mai important, nu exista nicio aprobare inspirată pentru concepția lui eronată despre "necurmatul". Și mai important, acum, când Manuscript Releases sunt disponibile, încă nu există nicio aprobare inspirată pentru concepția lui eronată despre "necurmatul"!

Și totuși, astăzi, în Adventismul laodiceean se învață că Sora White nu are nicio poziție cu privire la „necurmatul”, în afară de faptul că nu este o „chestiune de probă” și că ar trebui să „păstrăm tăcerea asupra acestui subiect”. Ceva este inversat astăzi, iar ceea ce este inversat este că adevărata poziție cu privire la „necurmatul” este acum opinia minoritară în rândul poporului lui Dumnezeu. În 1910, viziunea minoritară era viziunea lui Conradi, care era promovată de Daniells și Prescott, iar viziunea majoritară era poziția pionierilor.

Ceea ce urmează este declarația lui F. C. Gilbert privitoare la interviul său cu Sora White, care ar trebui comparată cu Manuscript Releases, reprodusă în întregime în articolul al optzeci și unulea al acestei serii The Book of Daniel.

Daniells și Prescott . . . nu le acordau fraților mai în vârstă din lucrare nicio ocazie să spună ceva. . . . Daniells venise aici să mă vadă, iar eu nu am vrut să-l văd. . . . Nu am vrut să-i spun absolut nimic. Despre 'zilnicul' pe care încercă să-l impună, nu este nimic în el. . . . Când eram la Washington, părea că ceva le învăluia pur și simplu mintea, și nu păream să pot ajunge la ei. Nu trebuie să avem nimic de-a face cu acest subiect al 'zilnicului' . . . Știam că aveau să lucreze împotriva mesajului meu, și atunci oamenii nu ar fi socotit că era ceva în mesajul meu. I-am scris și i-am spus că se arată a nu fi potrivit să fie președinte al Conferinței Generale. . . . nu este omul care să păstreze Președinția.

Dacă această solie despre „necurmatul” ar fi fost o solie de încercare, Domnul mi-ar fi arătat. Acești oameni nu văd sfârșitul de la început în această chestiune. . . .Refuz în mod categoric să mă întâlnesc cu oricare dintre cei implicați în această lucrare.

„Lumina care mi-a fost dată de Dumnezeu este că fratele Daniells a ocupat funcția de președinte suficient de mult timp. . . . și mi s-a spus să nu mai port nicio discuție cu el cu privire la niciuna dintre aceste chestiuni. Nu am voit să-l văd pe Daniells în această privință și n-am voit să schimb cu el nici măcar un cuvânt. M-au rugat insistent să-i acord o întrevedere, dar n-am voit. . . . Mi s-a spus să avertizez poporul nostru să nu aibă nimic de-a face cu acest lucru pe care îl învață. . . . Domnul mi-a interzis să-i dau ascultare. M-am exprimat în sensul că nu am nici măcar o fărâmă de încredere în aceasta. . . . Tot acest lucru pe care îl fac este o uneltire a diavolului.” Raportul lui F. C. Gilbert cu privire la un interviu pe care Ellen White i l-a acordat la 8 iunie 1910.

Vom continua acest subiect în articolul următor.

Cel care vede dincolo de aparențe, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre cei care au avut parte de mare lumină: "Nu sunt mâhniți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale." "Da, și-au ales căile lor, iar sufletul lor se desfată în urâciunile lor. Și Eu le voi alege amăgirea și voi aduce peste ei spaimile lor; fiindcă atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au ascultat; ci au făcut rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut." "Dumnezeu le va trimite o amăgire puternică, pentru ca să creadă o minciună", pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți, "ci au găsit plăcere în nelegiuire." Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.

Învățătorul ceresc a întreat: „Ce amăgire mai puternică poate înșela mintea decât pretenția că zidești pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu îți primește faptele, când, în realitate, înfăptuiești multe lucruri potrivit politicii lumești și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oamenii care au cunoscut cândva adevărul confundă forma evlaviei cu duhul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați și că s-au îmbogățit și că nu duc lipsă de nimic, pe când, în realitate, au nevoie de toate.”

Dumnezeu nu S-a schimbat față de slujitorii Săi credincioși care își păstrează veșmintele fără pată. Dar mulți strigă: «Pace și siguranță», în timp ce o pieire năprasnică vine peste ei. Dacă nu are loc o pocăință deplină, dacă oamenii nu-și smeresc inimile prin mărturisire și nu primesc adevărul așa cum este în Isus, nu vor intra niciodată în cer. Când va avea loc curățirea în rândurile noastre, nu ne vom mai odihni în tihnă, lăudându-ne că suntem bogați și sporiți în bunuri, neavând nevoie de nimic.

Cine poate spune în adevăr: „Aurul nostru este lămurit în foc; veșmintele noastre sunt nepătate de lume”? L-am văzut pe Învățătorul nostru arătând spre veșmintele așa-numitei neprihăniri. Dezbrăcându-le, El a dezvăluit întinarea de dedesubt. Apoi mi-a zis: „Nu vezi cum și-au acoperit cu prefăcătorie întinarea și putreziciunea caracterului? «Cum a ajuns cetatea credincioasă desfrânată!» Casa Tatălui Meu s-a făcut casă de negoț, un loc de unde prezența și slava divină s-au depărtat! Pentru aceasta este slăbiciune și lipsește tăria.”

„Dacă Biserica, care acum este dospită cu aluatul propriei ei căderi de la credință, nu se va pocăi și nu se va converti, va mânca din rodul faptelor ei, până ce se va scârbi de sine. Când se împotrivesc răului și alege binele, când Îl caută pe Dumnezeu cu toată smerenia și își împlinesc înalta ei chemare în Hristos, stând pe platforma adevărului veșnic și, prin credință, punând mâna pe ceea ce i-a fost pregătit, ea va fi vindecată. Se va înfățișa în simplitatea și curăția ei dăruite de Dumnezeu, separată de încurcăturile lumești, arătând că adevărul a făcut-o cu adevărat liberă. Atunci membrii ei vor fi într-adevăr aleșii lui Dumnezeu, reprezentanții Săi.” Mărturii, volumul 8, 249, 250.